

rets Dom af 7. April 1926 (U. f. R. 1926 S. 723) er det forudsat, at der ikke haves Forkørselsret i et saadant Tilfælde. Det bør efter Udvalgets Mening fastslaaes, at den, der kører ud fra Ejendom eller Grundstykke — herunder falder ogsaa privat, ikke for almindelig Færdsel aaben Vej — har Vigepligt i Forhold til Færdslen fra begge Sider. Man kan forlange af Gadens Trafik, at den skal holde Øje med, hvad der kommer fra Sidegaderne, men derimod ikke, at den skal holde Øje med Porte og Udkørsler.

I De forenede Stater — hvor iøvrigt ligesom her i Landet Højreforkørselsretten gælder — har en Kommission i 1926 udarbejdet Model til en Færdselslov, der skulde indføres i samtlige Stater, og herunder bl. a. foreslaaet, at visse Veje kan erklæres for Hovedveje (»through highways«). For Kørsel ind paa disse Hovedveje, der afmærkes som saadanne, skulde da den Regel gælde, at Køretøjer, der kommer fra Sidevejene, inden Indkørsel paa Hovedvejen skal *standse helt*. Naar de derefter sætter i Gang og kører ind paa Hovedvejen, har de Forkørselsret efter de almindelige Regler. Forsømmer de at standse, fortæbes — saaledes synes Reglen at blive forstaaet — Forkørselsretten. Dette er formentlig væsentlig kun en rigoristisk Gennemførelse af den i Stk. 1, 3. Punktum, foreslaaede Regel om forsigtig og langsom Kørsel fra Sidegade til Hovedgade. Den vilde efter Udvalgets Mening som almindelig Regel absolut ikke passe for danske Forhold. Man kan faa Folk til at køre forsigtigt og langsomt ind i en Hovedgade, fordi dette er en fornuftig og rimelig Foranstaltning. Men man kan ikke faa dem til at bringe Køretøjet til Standsning, naar de ikke kan indse, at der herved skabes nogen yderligere Sikkerhed. I enkelte Tilfælde, hvor Indkørslen er forbundet med særlig Fare, kunde der maaske være nogen Grund til ved Opslag at paabyde Standsning inden Indkørslen i Hovedgaden. Udvalget har haft under Overvejelse at foreslaa en Regel om, at Justitsministeren bemyndiges til at udfærdige et saadant Paabud for særlig farlige Steder, men heller ikke en saaledes begrænset Regel har man fundet anbefalelsesværdig.

Som nævnt foran under Afsnittet om Hovedfærdselsaarens Forkørselsret mener et Flertal indenfor Udvalget (*Friis, Fritsche, Ipsen, Kyhl, Lucas og Sparle*), at der ved Siden af Højreforkørselsretten bør aabnes Adgang til at indføre Hovedfærdselsaarens Forkørselsret paa Steder, hvor der er særlig Trang til det, saaledes at dette tilkendegives ved Opstilling af Skilte. Et Mindretal (*Bach og Mensen*) er imod at gøre nogen Afvigelse fra Højreforkørselsretten, saaledes som den er fastslaaet i Stk. 1. Mindretallet anser det for farligt at gøre Afvigelse fra den klare Hovedregel, efter hvilken der kan handles refleksmæssigt, og finder det endvidere uheldigt, at der gennem Landet lægges Hovedfærdselsaarer, som har ubetinget Forkørselsret, og som den krydsende Trafik muligvis kun med Vanskelighed kan komme over. Endelig mener Mindretallet, at der ikke er Trang til at fremme den gennemgaaende Trafik paa Hovedgader og -veje i større Omfang, end det er sket ved Stk. 1.

Indenfor Flertallet hersker der afvigende Opfattelse af, ud fra hvilke Synspunkter — og følgelig paa hvilke Steder — der skal gives Hovedfærdselsaarens Forkørselsret. Dette har givet sig Udslag i to forskellige Forslag, der begge er optaget i Teksten til Lovudkastet.

Et Mindretal (*Friis og Kyhl*) ønsker først og fremmest Hovedfærdselsaarens Forkørselsret gennemført paa Steder, hvor Indkørsel fra en Sidegade eller -vej paa eller over Hovedfærdselsaaren er forbundet med særlig Fare.

Mindretallet anfører som Begrundelse herfor, at der Landet over er ikke saa faa Steder, hvor en Sidegade eller -vej udmunder i en Hovedfærdselsaare, uden at den, der kører paa denne, er i Stand til at se Sidegadens eller -vejens Udmunding. Dette gælder ikke alene for Landeveje, men ogsaa for Biveje og i Byer og Landsbyer. Paa saadanne